

תפ"ח 10325/02/14 - מדינת ישראל נגד אנס עויסאת, באסל עבידאת, אחמד סרור, עמרו עבדו

בית המשפט המחוזי בירושלים

תפ"ח 10325-02-14

לפני: כבוד השופט יעקב צבן, סגן נשיא
כבוד השופט רפי כרמל
כבוד השופטת רבקה פרידמן-פלדמן
המאשימה
נגד
הנאשמים
1. אנס עויסאת
2. באסל עבידאת
3. אחמד סרור
4. עמרו עבדו

הכרעת דין (נאשמים 3-1)

1. בתחילת חודש דצמבר 2013 זממו נאשמים 2-1 לבצע פיגוע ירי באולם שמחות בשכונת בית וגן בירושלים, לצורך כך החלו להתעניין ברכישת כלי נשק וצרפו את נאשם 3. לימים, בעטיו של סכסוך שנתגלע בין הנאשמים, זנח אותם נאשם 3 וצורף חליפו נאשם 4.

נאשמים 3-1 הודו בכתב האישום המיוחס להם אך טענו שאין בעובדותיו כדי להרשיעם בעבירה של קשירת קשר לסיוע לאויב במלחמה לפי סעיף 99(א) בצירוף סעיף 92 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: "החוק"), כי אם בעבירה של קשירת קשר לביצוע פשע, לפי סעיף 499(א)(1) לחוק.

יסודות העבירה של קשירת קשר לסיוע לאויב במלחמה הם העומדים בליבת הכרעת הדין.

2. **על פי כתב האישום:** בתחילת דצמבר 2013 החליטו נאשמים 2-1 לבצע פיגוע טרור נגד אזרחים ישראלים בירושלים, זאת על רקע לאומני ובמטרה לסייע למסע טרור המנוהל כנגד מדינת ישראל על ידי ארגוני מחבלים פלסטיניים. הפיגוע יהיה באולם שמחות בירושלים כדי לרצוח מספר גדול ככל שניתן של יהודים. בהצעתו של נאשם 1, נבחר אולם השמחות "נוף" בשכונת בית וגן בירושלים (להלן: "אולם השמחות") ותוכנן לבוא בשעריו בלבוש חרדי מהכניסה הראשית יחד עם כל המוזמנים. לצורך כך, החלו נאשמים 2-1 להתעניין ברכישת כלי נשק מסוג תת מקלע "מיני עוזי" אותו חשבו מועיל הן מבחינת הסתרתו והן מבחינת יעילות השימוש בו להרג המון. נאשמים 2-1 פנו אל סוחר נשק, תושב סואחרה אל-שקרייה אשר ליד אבו דיס, בתחומי הרשות הפלסטינית, עמו סיכמו כי לאחר שיגייסו 50,000 ש"ח הוא ישתדל להשיג עבורם שני תתי מקלע מסוג מיני עוזי בתוך שבוע ימים. נאשמים 2-1 נפגשו עם סוחר הנשק

פעמיים נוספות ומסרו לו שלא עלה בידם לגייס את הכסף. לצורך גיוס הכספים, פתחו נאשמים 2-1 חשבונות בנק בסניף בנק הפועלים בשכונת ארמון הנציב בירושלים.

באמצע דצמבר 2013, גייסו נאשמים 2-1 לביצוע הפיגוע את נאשם 3, אשר הביע נכונות להשקיע סך של 15,000 ש"ח לצורך רכישת הנשק וביצוע הפיגוע. השלושה נסעו לאולם השמחות, בחנו אותו מקרוב והחליטו להיכנס דרך הכניסה הראשית של הגברים לאולם. בחלוף מספר ימים, בעקבות סכסוך שנתגלע בחבורה, הודיע נאשם 3 שאינו מעוניין להמשיך בתוכנית. בתחילת חודש ינואר 2014, גייסו נאשמים 2-1 לביצוע הפיגוע את נאשם 4 ובהמשך הוחלט כי השלושה יבצעו את הירי על מנת להרחיב את מעגל הנפגעים.

בנוסף לאמור לעיל, בתחילת שנת 2013, פנה נאשם 3 לנאשם 1 ואחרים והציע להם לבצע פיגוע ירי לעבר מטרות יהודיות, אך נאשם 1 והאחרים סרבו.

בגין מעשים אלו, יוחסה לנאשמים עבירה של קשירת קשר לסיוע לאויב במלחמה.

3. **בתשובתם לכתב האישום**, הודו נאשמים 3-1 בעובדות כתב האישום בהסתייגויות מסוימות. הנאשמים כפרו במטרה לסייע למסע טרור המנוהל נגד מדינת ישראל על ידי ארגוני טרור, לא היה להם קשר או מגע עם מי מאויביה של מדינת ישראל, לא עמדו לרשותם מקורות מימון ולא עברו הכשרה צבאית. הנאשמים הסתייגו משימוש במילה "תכנון", הואיל ולדבריהם נדברו להגיע לאולם בלבוש חרדי ולהיכנס בכניסה הראשית אלא שמעבר להבעת הרעיון בהבל פה לא עשו דבר. החלטתם לבצע את פיגוע הירי הייתה ריקה מתוכן והיה מרחק רב בינה לבין ביצוע בפועל. התכנון המיוחס להם לא עלה ולו לגדר תחילתו של ביצוע והם לא פעלו מתוך ידע, תחכום או שיטתיות ואפילו לא היה בידם לממן את רכישת הנשק. במציאות זו, ניתן להרשיעם לכל היותר בעבירה של קשירת קשר לביצוע פשע.

4. נותרה אם כן מחלוקת משפטית בשתי שאלות: האחת, האם מדובר בתכנית או ברעיון. השנייה, האם התקיימו יסודות עבירת קשירת קשר לסיוע לאויב במלחמה.

5. הסדר דיוני גובש בין נאשמים 3-1 למאשימה ולפיו יוגש תיק מוצגים מוסכם ובית המשפט ייתן את הכרעת הדין על יסוד חומר הראיות בתיק וסיכומי הצדדים.

6. משפטו של נאשם 4 מוסיף להתנהל בנפרד ומתמקד בשלב זה בסוגיית כשרותו לעמוד לדין.

טענות הצדדים

7. **המאשימה עמדה** על עובדות כתב האישום בו הודו הנאשמים וטענה כי נתמלאו יסודות העבירה של קשירת קשר לסיוע לאויב וכי מעשיהם עולים לגדר "תכנון". הנאשמים 1-2 תכנונו לבצע פיגוע ירי באמצעות שניים-שלושה כלי נשק, נבחר יעד, הוא אולם שמחות בו עבד בעבר נאשם 1 מתוך ידיעה כי במקום מתקיימים אירועים של 800-1500 מוזמנים על מנת להגדיל את מניין ההרוגים. כן תכנונו להתלבש בלבוש חרדי, להטמין את הנשק במלבושיהם ולהיכנס כאחד המוזמנים מהכניסה הראשית של הגברים. הנאשמים ביקשו להוסיף לשורותיהם מפגע נוסף ולשם כך גייסו את נאשם 3, אשר נעתר לבקשתם וביחד עמו ערכו במקום סיור מקדים. נתגלעה המחלוקת עם נאשם 3 והוא פרש מהתכנית, חליפו צירפו נאשמים 1-2 את נאשם 4 לאחר שהופעל עליו "מכש לחצים". הנאשמים נפגשו פעמיים עם אדם שהאמינו שיעלה בידו להשיג עבורם נשק והעלו רעיונות למימון הרכישה, בין היתר, לדבר עם פעיל חמאס, ליטול הלוואה, לחסוך כסף מעבודה ששכר נאה בצידה, למכור מוצרי חשמל; ולשם גיוס המימון, פתחו חשבונות בנק (ראה ת/2, ת/6). בד בבד, נאשם 3 הסכים להעביר להם סך של 15,000 ש"ח מהכספים השמורים לאירוסיו ולימים אף נאשם 4 הציע להם עזרה במימון רכישת הנשק. פעולותיהם של הנאשמים מצביעות על תכנון ועל נחישות ודבקות במטרה. אלמלא נעצרו הנאשמים, היו ממשיכים לפעול לגיוס מלוא המימון לרכישת הנשק והוצאת הפיגוע לפועל.

ברובד המשפטי- המאשימה טענה כי יש במעשיהם כדי לגבש את עבירת קשירת קשר לסיוע לאויב, שהיא עבירת התנהגות והסתמכה על פסקי דין בע"פ 172/88 **בעניין ועונו וע"פ 11328/03 בעניין עותמאן כיהניא**. הנאשמים ידעו כי במעשיהם הם מסייעים לאויביה של מדינת ישראל, והטענה של נאשמים 1-2 שהרקע למעשיהם היה לרכוש חברים, לאו הסבר הוא. מטרתם הייתה לטבוח ביהודים והם ביקשו להגדיל את מניין ההרוגים ולקחו בחשבון שיכול וימסרו את נפשם בפיגוע. מכאן, מתקיימת בהם הלכת הצפיות. הייתה לנאשמים מודעות לקיום הסתברות קרובה לוודאי שתתרחש תוצאה של סיוע לאויב במלחמתו נגד ישראל. מעבר לכך, נאשם 4 גויס לאחר שנאשם 2 הפציר בו להצטרף ולבצע פיגוע נגד היהודים, "התחיל לדבר איתי שזו ארצנו ודברים כאלה" (ש' 17-18, 62, 89-96, ת/10), נאשמים 1-2 אמרו לו שהם רוצים לבצע את הפיגוע "למען המולדת". אלמנט הסודיות אף הוא מחזק את כוונתם לפגוע במדינת ישראל, שהרי על רקע הפרת הסודיות פרש נאשם 3 מהחוליה. בע"פ 172/88, קבע השופט לזין שתכלית העבירה להרתיע כל מי שרתם עצמו לסייע לאויב והצטרף למעגל הטרור, בין חבר לארגון טרור ובין שפעל באופן עצמאי. הנשיא ברק חלק בפסק הדין על השופט לזין וקבע כי לצורך הרשעה בעבירה דנא לא נדרשת כוונה לערער את עצם קיומה של מדינת ישראל, ודי בהתנהגות **המשתלבת** באופן מוחשי וקונקרטי בפעילותו של האויב. ביצוע פיגוע המוני בלב אוכלוסייה אזרחית הינו כלי מרכזי בידי ארגוני מחבלים ויש בו כדי לסייע לאויב במלחמתו נגד ישראל. הנאשמים אמנם לא הודו בכוונה להשתלב במעגל הטרור אך גם לא נרשמו מפיהם הסברים שיעידו על קשירת קשר לפשע. לשיטת המאשימה, קיים מדרג בביצוע פעולות טרור בידי יחידים, לפיו תכנון לביצוע פיגוע המוני שתוצאתו עלולה

להיות מרחץ דמים עולה בגדרו של סיוע לאויב. בעניינו, התכנון הקונקרטי של הנאשמים לבצע פיגוע טרור המוני מסוג ירי באולם שמחות במהלכו של אירוע, בצירוף נחישותם להשיג כלי נשק לצורך ביצוע הפיגוע, מכניסה את מעשי הנאשמים תחת גדרו של סעיף 99(א) בצירוף סעיף 92 לחוק העונשין.

8. **ההגנה גורסת** כי התנהגות הנאשמים אינה עולה לכדי סיוע לאויב במלחמתו. המניע למעשי הנאשמים אינו נובע מכוונה לפגע במדינת ישראל כי אם לקנות מעמד חברתי בקהילה. משפחותיהם מנהלות אורח חיים חילוני, אינן תומכות בקו לאומני ומתפקדות באופן נורמטיבי. שחרור המחבלים בעסקת שליט עמד ברקע לתכנון הפיגוע; הנאשמים ראו את התשואות בהן נתקבלו משוחררי עסקת שליט בכפר וניצת בהם רעיון להעלות את קרנם, בהיותם כבני תשחורת ללא אופק. נאשם 1 היטיב לתאר את המניע בהודעתו בת/1; כל רצונו היה לזכות בחברים.

התכנון לא התממש ואף לא השתכלל לכדי תחילתו של ביצוע. לאורך תקופה של חודשיים וחצי הנאשמים לא קידמו את הרעיון, לא יצרו קשר עם סוכן זר או ארגון טרור, לא גייסו מימון לרכישת נשק ואפילו לא גילו לסוחר הנשק עמו שוחחו את כוונתם לבצע פיגוע. משפחותיהם אמידות ניתן היה לפנות אליהם בבקשה לסיוע כלכלי בתיווך זה או אחר. בחשבונות הבנק הופקדה רק משכורת אחת של נאשם 2. הנאשמים לא עברו הכשרה צבאית ולא החזיקו נשק. הביקור באולם השמחות לא עלה לדרגה של תכנון מפורט של ביצוע הפיגוע אלא תכנון כללי. הנאשמים לא רכשו בגדים כדי שיוכלו להתחפש לחרדים. כך גם לא נקבע מועד לביצוע הפיגוע. היה ברשותם די והותר זמן להוציא לפועל פיגוע המוני אילו באמת נחושים היו בדעתם, אך הכל נשאר בגדר רעיון בלבד. הנאשמים חדלו מהתכנון לאחר שנוכחו כי ירדה תהילתם של משוחררי עסקת שליט ובסופו של יום הם לא השתלבו בכפר. הנאשמים לא נעצרו בדרך לבצע פיגוע ואף לא נתפסו ברשותם כלי נשק. ככל והייתה בליבם כוונה רצינית לפגוע בריבונות מדינת ישראל, דבר לא היה עומד בדרכם ובפרט לא העובדה שאין נשק ברשותם, שהרי יכלו לפנות לארגון טרור ולקבל סיוע בנשק. מה גם שלא חייבים כלי נשק על מנת לבצע פיגוע והמציאות מוכיחה זאת. הרעיון בו אדם מחליט לחסוך כסף מעבודתו על מנת לרכוש נשק לביצוע פיגוע היה לא הגיוני ומעיד על אי רצינותו של התכנון ועל המניע שביסודו. בפועל בעת מעצרו הנאשמים לא גייסו ולו שקל לטובת רכישת הנשק. זאת ועוד, התנהלות הנאשמים מרגע מעצרו והחרטה שהביעו עוד במשטרה מלמדת על היעדר כוונה לאומנית. חרטה אינה חלק מהתנהגותו של טרוריסט.

העבירה בה עסקין מעמידה בצידה עונש מאסר עולם. עיון בפסיקה אינו מעלה מקרה בו הועמד נאשם לדין בעבירה לפי סעיף 99 אלא כשבצידה עבירות של מגע עם סוכן זר, חברות בארגון טרור וכיוצ"ב. יסודות העבירה הן מעשה וכוונה לסייע לאויב במלחמתו נגד ישראל. תכנון אינו מהווה מעשה ועל כן מצויים אנו במסגרת דיני הקשר. אויב מוגדר בסעיף 91 לחוק כצד לוחם או מקיים מצב מלחמה נגד מדינת ישראל וכן ארגון מחבלים. הנאשמים לא יצרו קשר עם אף גורם

המנוי בסעיף 91 ולא הייתה להם כוונה לסייע למי מהם. השופט לוין קובע בע"פ 172/88 שהמעשים הנכנסים בגדרו של סעיף 99 הם מעשים שחומרתם מופלגת והם לא נועדו לגרום פגיעה או נזק נקודתיים אלא תכליתם רחבה יותר לערער את עצם קיומה של מדינת ישראל כמדינה ריבונית. הנשיא ברק אמנם מרחיב את ההגדרה אלא שפסק הדין לא הכריע במחלוקת. מעבר לכך, יש לאבחן את המקרה בו עסקין מפסקי הדין אליהם הפנתה המאשימה מהטעם שהמחשבה שקיננה בלב הנאשמים בענייננו לא הייתה משתכללת לכדי ביצוע של ממש ולא מעצרים הוא שמנע את הפיגוע. הסניגור היפנה להסדר הטיעון בתיק 57624-01-14 וביקש ללמוד הימנו גזירה שווה; שם הורשע נאשם במעשים דומים בביצוע של עבירת קשירת קשר לביצוע פשע.

בסופו של יום, עתר הסניגור להרשיע את הנאשמים בעבירה הפחותה בחומרתה של קשירת קשר לביצוע פשע, לפי סעיף 499(א)(1) לחוק.

דין והכרעה

9. מעשי הנאשמים לא נותרו בגדר רעיון והפכו לתוכנית ממשית: **ראשית**, הקמת חוליה; **שנית**, הצבת מטרה - הרג יהודים רבים; **שלישית**, בחירת מקום - אולם שמחות; **רביעית**, בחירת שיטה - ירי מכלי נשק מתוך האולם אליו יגיעו מחופשים. בצד אלה ננקטו צעדים מעשיים - תכנון להשגת כספים, פתיחת חשבונות בנק, יצירת קשר עם סוחר נשק, סיור במקום המיועד. הפעילות הזו נמשכה כחודש וחצי והופסקה שלא ביוזמת הנאשמים.

10. סעיף 99(א) לחוק העונשין:

"מי שעשה, בכוונה לסייע לאויב במלחמתו נגד ישראל, מעשה שיש בו כדי לסייע לכך, דינו- מיתה או מאסר עולם".

עניין לנו בעבירת התנהגות **"המציבה את מטרת מבצעה כיסוד מרכזי בין יסודותיה"** (ע"פ 11328/03 **כיאניה נ' מדינת ישראל** (ניתן ביום 9.8.05) (להלן: "ע"פ כיאניה"); ע"פ 172/88 **וענונו נ' מדינת ישראל**, פ"ד מד(3) 265 (להלן: "ע"פ וענונו"). יסודות העבירה הם: מעשה, כוונה לסייע לאויב. בשאלת הגדרתו של "אויב" ומהותה של ההתנהגות שיש בה כדי לסייע לאויב, נעוצה ליבת המחלוקת.

המחוקק הגדיר **"אויב"** בסעיף 91 לחוק, כדלקמן:

"מי שהוא צד לוחם או מקיים מצב מלחמה נגד ישראל או מכריז על עצמו כאחד מאלה, בין שהוכרזה מלחמה ובין שלא הוכרזה מלחמה, בין שיש פעולות איבה

עמוד 5

צבאיות ובין שאינן וכן ארגון מחבלים".

בית המשפט העליון תמים דעים כי "לעיתים 'אויב' הוא הגדרה כוללת לכל אלו החורשים מזימות נגד ישראל" (ע"פ 5236/05 עמאשה נ' מדינת ישראל, עמ' 16 (להלן: "ע"פ עמאשה"); ע"פ כיאניה, עמ' 9; ע"פ וענונו, עמ' 292). השופט לוי העמיק בהגדרתו של האויב:

"...גם אם לא מוכח כי נאשם פעל במסגרתו של ארגון מחבלים מוגדר, או כדי לסייע לאחר הנמנה על ארגון כזה, אין בכך למלטו מהרשעה בעבירה לפי סעיף 99 לחוק. מאז זכתה מדינת ישראל בעצמאותה, נמצאו רבים המערערים על עצם קיומה. תחילה עשו זאת מדינות, רובן שכנות וחלקן מרוחקות, שלא הסתפקו במלל בלבד, אלא נקטו גם בפעולות מלחמתיות. אולם במשך השנים השתנתה הטקטיקה, ובמקום פעולה ישירה של מדינות, החלו לצוץ ארגונים שונים, שבעידודן ומימון של מדינות אויב, החלו לבצע פעולות עוינות כחלק מהמטרה המשותפת של המדינות והארגונים כאחד, להביא לסילוקה של מדינת ישראל מעל פני הגלובוס. סעיף 99 לחוק העונשין, כמו קודמו (סעיף 10 לחוק תיקון דיני העונשין (ביטחון המדינה), תשי"ז-1957), נועד לתת מענה לכל אלה, וגם לאותם יחידים אשר הצטרפו למעגל הטרור שלא במסגרת מאורגנת. ובמילים אחרות: נועד להרתיע, ובמקרים המתאימים גם להעניש את כל מי שרתם את עצמו לסייע ל"אויב", כהגדרתו הכוללת של מושג זה" (ע"פ כיאניה, סעיף 10).

הנשיא ברק הצטרף לדעתו והסכים כי אכן "אין צורך להצביע על אויב ספציפי לו מבקש הנאשם לסייע" (סעיף 2 לפסק דינו). להלכה נפסק, כי לא נדרש להוכיח קיומו של אויב מסוים לצורך הרשעה בעבירה בה עסקין (ע"פ כיאניה; ע"פ עמאשה; ע"פ וענונו). מכאן, האויב הוא מושג אמורפי הטומן בחובו את המבקשים לפגוע במדינת ישראל. במציאות של ימינו, הטרור משנה פניו, לובש צורה ומשנה צורה, פעם מאורגן ופעם אישי. כאשר הטרור האישי פושה ומתפשט, האויב לא חייב להיות קונקרטי בדמות של מדינה או ארגון טרור כי אם סביבה חברתית שלמה.

לצורך הרשעה בעבירה, נדרשת מודעות לקיומן של נסיבות הנמנות עם יסודות העבירה (סעיף 20(א) לחוק). מודעות הנאשמים לקיומו של אויב נהירה וברורה מהודעותיהם במשטרה (ת/1, ת/2, ת/5, ת/6, ת/9). לא בכדי סברו הנאשמים כי ביצוע פיגוע יעלה את מעמדם החברתי בכפר מגוריהם. לשיטת הנאשמים, מעמד בקהילה נרכש על-ידי טרור הפוגע בחברה הישראלית ועל כן במדינת ישראל. נאשם 3 הבהיר ברחל בתך הקטנה שביקש לבצע את הפיגוע מתוך שנאה ליהודים (ש' 84-90, עמ' 4, ת/9). נאשם 2 מסר באמרתו ת/5, כי בביצוע הפיגוע ביקש לתקן את דרכיו ולהתחייב לדרך הדת. עוד מסר כי תוכניתם הייתה להקים חוליה צבאית שיהיו חברים בה שלושה אנשים (ת/6). נאשם 4 העיד שניסו

לגייסו בנימוק ש"ישראל היא אדמתנו" (ת/10). מכאן, קיומם של "חורשים מזימות לפגוע בישראל" וכל שכן סביבה חברתית העולה בגדרו של אויב ידועה היטב לנאשמים. חומר הראיות אינו מותיר ספק בשאלה זו עד כי אין צורך להסתייע בדוקטרינה של "עצימת עיניים".

11. המחלוקת בקרב שופטי בית המשפט העליון נתגלעה **בשאלת מהותה של ההתנהגות שיש בה כדי לסייע לאויב במלחמתו נגד ישראל.**

השופט לוי בפס"ד כיאניה הסיק את מהותה של ההתנהגות מתכלית העבירה, שכן מדובר במעשים שחומרתם מופלגת ונועדו לערער את עצם קיומה של מדינת ישראל כמדינה ריבונית. כך לא כל פעולה עויינת שבוצעה על רקע לאומני תהווה סיוע לאויב, הא למשל- יידוי אבנים לעבר כלי רכב הנהוגים בידי יהודים.

הנשיא ברק הציג עמדה שונה, "זו אותה התנהגות המשתלבת באופן מוחשי וקונקרטי בפעילותו של האויב, באופן שמבצעה מהווה, מבחינת סוג הפעולה ותוצאותיה, ידו הארוכה של האויב". הא למשל- יש בתכנית לביצוע פיגוע התאבדות באמצעות חומר נפץ ולחלופין, פיגוע הרעלה במסעדה, כדי לסייע לאויב, "שכן הם משתלבים בפיגועי הטרור שארגוני המחבלים מבצעים בישראל. ביצוע פיגועים בקרב אוכלוסייה אזרחית הינו כלי מרכזי בידי ארגוני המחבלים. מעשיו של עותמאן הם במסגרת זו, ויש בהם אפוא כדי לסייע לארגוני המחבלים במלחמתם בישראל".

בית המשפט העליון נדרש שוב לסוגיה זו בעניינו של כיאניה בדנ"פ 9517/05 **כיאניה נ' מדינת ישראל**, וקבע כי המחלוקת בשאלת ההתנהגות המהווה "סיוע לאויב" לא הוכרעה בפסק הדין ופתרונה בעתיד לבוא. עם זאת, קבע השופט מ. חשין כי הן השופט לוי והן הנשיא ברק הבהירו היטב כי "תכליתה של העבירה היא למנוע מעשים שנועדו לסייע לאויבי ישראל במלחמתם במדינה, וכי קשת ההתנהגויות המגבשת סיוע לאויב כוללת פגיעה ישירה בביטחון המדינה והציבור ואינה כוללת מעשים שנועדו לתכלית אחרת, ואפילו פוגעים הם במדינה".

אין צורך בעניינו לנקוט בעמדה זו או אחרת. הנאשמים ביקשו לבצע פיגוע הרג באולם שמחות בירושלים באמצעות ירי סימולטני מכלי נשק. הנאשמים הודו כי ביקשו להגדיל את מניין ההרוגים ולפיכך בחרו אולם שמחות המכיל 800-1500 איש. אף לשיטתו של השופט לוי המצמצמת הגדרת ההתנהגות המהווה סיוע לאויב, יש בפיגוע בקנה מידה זה כדי להוות סיוע לאויב: "מאז חודש אוקטובר שנת 2000 נכפתה עלינו מציאות חדשה, כאשר פיגועי הדמים הרבים הפכו בידי אויביה של המדינה, מבית ומחוץ, לאמצעי העיקרי אשר נועד, על פי הצהרתם של אלה העושים בו שימוש, לפגוע ביכולת העמידה של אזרחיה, למוטט את כלכלתה, ולפגוע אנושות ביכולתה לעמוד על נפשה

ולהבטיח את המשך קיומה כמדינה ריבונית; ובהמשך מוסיף וקובע, כי בהיעדר הסבר המניח את הדעת לקשר לבצע פיגוע התאבדות באמצעות חגורת נפץ ולחלופין פיגוע הרעלה, **"סבורני כי מותר היה להניח לחובתו כי היה ברור לו מה שנהיר לכל בר-דעת החי כאן, כי במעשיו הוא מסייע בידי הגרועים שבאויביה של המדינה. ומשלא משך מכך את ידיו במועד, הוא גם מלמד על עצמו כמי שהייתה לו כוונה "לסייע לאויב" (ע"פ כיאניה, עמ' 10).** יש בכך אף כדי להוכיח את מודעתם של הנאשמים לעובדה שיש במעשיהם כדי לסייע לאויב ובפרט עת עלה במוחם הרעיון לפנות לאנשי ארגון החמאס ולהסתייע בהם לצורך הוצאת הפיגוע לפועל (ראה ת/6).

12. **כוונה לסייע לאויב במלחמתו-** המטרה שמציב נאשם נגד עיניו ניתנת להוכחה מנסיבות המעשה ואף באמצעות הלכת הצפיות, **"לפיה מודעות לקיומה של הסתברות קרובה לוודאי בדבר התרחשות התוצאה, שקולה כנגד החפץ הממשי להשיגה"** (ע"פ כיאניה, עמ' 8; ע"פ פלוני, עמ' 11-12). במוצא פיהם הודו הנאשמים כי ביצעו מעשיהם על רקע לאומני ומהטעם "שזו אדמתנו", רוצה לומר: ביקשו לסייע לכל אלו המערערים על עצם קיומה של מדינת ישראל. לפני חוקרי המשטרה טען נאשם 1 כי כל חפצו היה ברכישת חברים (ת/1, ת/2, ת/3), אלא שבאוזני נאשם 4 הצהיר כי ברצונו לבצע את הפיגוע כי **"זו אדמתנו"** ומניעיו על רקע לאומני (ת/10). מעבר לכך, נאשם 3 גולל באוזני החוקרים את הלך התגבשותו של הרעיון לבצע פיגוע; לדבריו, הוא ונאשם 1 החליטו לתקן את דרכיהם ולהתחייב לדרך הדת ובחלוק שבועיים מהחלטה זו הבשיל במוחם הרעיון לבצע פיגוע. לגרסתו, **"...התחלנו לדבר שצריך לעזוב את ההתנהגות המבישה והתחלנו לחשוב על זה שצריך להתחייב למשמעת עצמית יותר, כלומר לא היינו בדיוק מתנהגים בהתנהגות רעה, הכוונה שנתחיל להתנהג כמבינים והחלטנו שנתחייב לדרך הדת והחלטנו לעזוב את משחקי הקלפים והיציאות ולעזוב את האלכוהול ואת זה רק אני החלטתי ולא אנס [נאשם 1] כי הוא לא שותה אלכוהול, התחלנו אני אנס [נאשם 1] ללכת תמיד למכללה והתחלנו להתפלל יותר ואפילו התפללתי 3 ימי שישי באלאקצא...."** (ש' 11-15, עמ' 2, ת/5). בחלוק שבועיים **"התחלנו אני ואנס עויסאת לדבר בהפסקות במכללה על לעשות פיגוע טרוריסטי"** (ש' 18-19, עמ' 2, ת/5). עוד הבהיר נאשם 2 מפורשות כי **"התכנון שלנו היה שאני ואנס נהייה חוליה צבאית שמספרה יהיה שלושה אנשים"** (ש' 10, עמ' 2, ת/6). הרטוריקה של הקמת החוליה חזרה על עצמה בגרסת נאשם 2 גם בהתייחס לפרישת נאשם 3 מהתוכנית, כדלקמן: **"..ובמהלך הפגישה אמר לי אחמד שהוא לא רוצה להיכנס איתנו בחוליה ולא רוצה להביא לנו כסף. זה היה בשעות הצהריים ואז אמרתי לו אתה מחוץ לחוליה וגם מחוץ לביצוע שלה..."** (ש' 71-72, עמ' 3, ת/6). אם בכך לא די על מנת לעמוד על קנקנה של כוונת הנאשמים, מוסיף נאשם 2 ומגולל לפני חוקריו: **"במסגרת התכנון רצינו אני ואנס לדבר עם חסן חגי'אזי בן 55 שנה בערך הוא עצור בעבר והוא פעיל חמאס ויש לו חנות בג'בל מוכבר, כדי לשאול אותו איך אפשר להשיג כסף ואיך לבצע את הפיגוע אבל לא עשינו את זה ולא שוחחנו איתו"** (ש' 38-40, עמ' 2, ת/6). ודוק. הנאשמים התכוונו לסייע בידי ארגוני הטרור, בין אם בעצה אחת איתם ובין אם על דעת עצמם, לפגוע

ביהודים ובריבונות המדינה. אין רבותא אם במעשיהם ביקשו כרווח משני להעלות את קרנם בעיני יושבי הכפר. הנאשמים הודו כי במעשיהם היו מביאים לרצח המוני וייתכן ואף היו מוסרים את נפשם (ראה למשל ת/9). בכך יש כדי לגבש תשתית ראייתית המוכיחה מעבר לכל ספק סביר את כוונתם לסייע לאויב.

טרם סיום, נאשם 3 ניסה באופן עצמאי בחודש ינואר 2013 להקים חוליה ולבצע פיגוע. נאשם 3 הפיץ ברבים ש"הוא הקים חוליה ביחד עם החברים שלו רוצים לעשות פיגוע" (ש' 54, עמ' 3, ת/2). לפני חוקריו, הודה נאשם 3 שרצה לעשות פיגוע טרוריסטי (ש' 31, עמ' 2, ת/9). באוזני נאשם 1, הצהיר נאשם 3 כי רצונו לבצע פיגוע, "שאין לו סיבה הוא רוצה לקחת את הנשק ולהתחיל לירות על האנשים ברחוב" (ש' 33-34, עמ' 2, ת/2). בצירוף הדברים ועל רקע פעילותו המאוחרת ביחד עם נאשמים 1-2, ברורה כוונתו לסייע לאויב ולו מכח הלכת הצפיות כמפורט לעיל.

15. לאור כל האמור לעיל, מצאנו כי נתקיימו יסודות העבירה של קשירת קשר לסיוע לאויב, לפי סעיף 99(א) בצירוף סעיף 92 לחוק, ואנו מרשיעים את הנאשמים בעבירה זו.

ניתנה היום, ט"ו בטבת התשע"ה, 06 בינואר 2015, במעמד הצדדים.

רבקה פרידמן-פלדמן,
שופטת

רפי כרמל, שופט

יעקב צבן, שופט
[סג"נ - אב"ד]